

METTE ENGEL-HOLM

SORT SEGL

KRABAT

METTE ENGEL-HOLM

**SORT
SEGL**

*“Husk; Det, der står skrevet i Johannes’ åbenbaring, er sandt.
Syv segl. Syv sorte, dystre segl af domme.
Hver et ekko af Apokalypsen.
Se ikke kun disse segl som profetier, for de er nøgler. Nøgler til
Dommedag, og de første er for længst blevet drejet.”*

– Uddrag fra Gaias Disciples pinsegudstjeneste i Hope City, kort før den store udflytning til kuppelbyerne.

Johannes' Åbenbarings syv segl:

”Og jeg så i højre hånd på ham, der sad på tronen, en bogrulle med skrift på indersiden og ydersiden, forsejlet med syv segl.”

Johannes' åbenbaring kap. 5, vers 1.

”Og jeg så et lam stå mellem tronen og de fire levende væsner og de ældste, det så ud som slagtet (...) Det gik hen til ham, der sad på tronen og fik bogen af hans højre hånd.”

Johannes' åbenbaring kap. 5, vers 6 og 7.

”Og de sang en ny sang; Du er værdig til at få bogen og bryde dens segl, for du blev slagtet og købte med dit blod mennesket til Gud.”

Johannes' åbenbaring kap. 5, vers 9.

”Da lammet brød det sjette segl, kom der et stort jordskælv, og solen blev sort som en sæk, og hele månen blev som blod (...)”

Johannes' åbenbaring kap. 6, vers 12.

”Og da lammet brød det syvende segl, blev der stilhed i himlen (...)”

Johannes' åbenbaring kap. 8, vers 1.

“(...) din vrede er kommet, den time, da de døde skal dømmes, og du skal give løn til dine tjenere, profeterne, og til de hellige og til dem, der frygter dit navn, både små og store, og ødelægge dem, der ødelægger jorden.”

Johannes' åbenbaring kap. 11, vers 18.

KAPITEL 1

ALARM

Nu
Alex

Glasset i den enorme kuppel over hans hoved skiftede sekund for sekund mellem nattemørk og dyb rød. Tænd. Sluk. Tænd. Sluk. Skræmmende, alarmerende blink, der fik følgeskab af en skærende sirene. De høje træers udseende vekslede mellem sorte skygger og blodrøde pæle. Forskræmte fugle flaksede op mod det hvælvede glastag, hvor de desperat søgte efter en vej ud.

Alex klemte hænderne fast om glasrækværket, mens han stirrede ud over oasen. For et øjeblik siden forladt og stille, på nær en håndfuld patruljerende vagter. Det havde været en klog beslutning at skjule sig i restauranten. Selv med det overblik, han havde herfra, havde han ikke opdaget angrebet, før det var for sent.

Blå gnistrende blink fra Disciplenes strømstave lyste op i korte glimt på græsset under ham, mens brøl og råb larmede om kap med sirenen. På gangene bag ham gik døre op, og skræmte folk myldrede ud med deres få ejendele i armene.

Det var nu.

Alex lod blikket hvile på de tiltagende kampe, der dukkede frem i blodrøde blink fra kuplens alarmsystem. Han følte intet. Hverken anger eller vrede. Bare intet. De kunne slå hinanden ihjel alle sammen, det ville ikke gøre en forskel. Alex havde for længst mistet alt, der var værd at leve for. Hvordan det hele endte her, ændrede ingenting.

“Gå langsomt mod nødtrapperne,” kommanderede en soldat længere nede ad gangen. Han bjæffede nøjagtig som køtervagten fra jordsorsteringsrummet. Måske var det ham? Alex drejede hovedet mod stemmen, men kunne ikke tyde ham ordentligt i det skiftende lys på så lang afstand. “Sir! Stil Dem tilbage i rækken ... Alle sk...” Ophidsede stemmer overdøvede soldatens råb.

Menneskeskyggerne i gangen begyndte at bevæge sig i ét stort mylder. Ude af kontrol og i alle retninger. Nogle stormede mod restauranten og Alex, mens andre febrilsk begyndte at trykke på elevatorknapperne. Strømstavene knitrede, da de ramte huden på de modige, der havde forsøgt, og de faldt frådende om på gulvet.

Skud bragede op mod dem fra level 0 og gav ekko under loftet. De orange borde og stole omkring Alex blev væltet af desperate folk i et forsøg på at barrikadere sig mod den ukendte fjende. Måske burde han fortælle dem, at det ingen forskel ville gøre i sidste ende? Møbler i genbrugsplast ville aldrig kunne modstå hverken skud eller soldater.

“Hvad sker der?!” skreg en ældre kvinde ved hans side. Lamslået så hun over rækværket med sine rynkede hænder placeret på kinderne. “Jeg troede, den slags var fortid.” Hun vendte ansigtet mod Alex og lod sit isblå blik bore sig ind i hans. Rødt lys blinkede mod hendes hud og gjorde furerne tydeligere. Et sekund så han Reefs momse i stedet.

Alex åbnede munden for at svare, men ordene nåede aldrig ud.

Kvindens hoved gav et underligt ryk, og udtrykket i hendes ansigt frøs fast. I kuplens rødfarvede lys var blodet næsten umuligt at se. Men det var der. Hullet på siden af panden tillod en livlig masse at løbe ned ad hendes kind. Kroppen væltede slapt til siden som en kludedukke. Alex rakte armene ud for at gribe hende et splitsekund for sent, og den ældre dame vippede ud over rækværket og styrtede mod jorden.

Lige så hurtigt som han havde strakt dem ud, trak han armene til sig. Favnen følte ubehageligt tom. *Hun var allerede død*, mindede han sig selv om. Ligesom alle andre. Han så rundt. Bunker af rystende mennesker klyngede sig til hinanden. De var allesammen allerede døde. De vidste det bare ikke endnu.

KAPITEL 2

FORRÆDERISKE

HJERTE

20 dage tidligere

Taeh

Det var ikke med vilje, at hun havde gjort plads til ham. Rio. Faktisk tværtimod. Når hun tænkte på, hvor meget energi hun havde brugt på at skærme sit hjerte fuldstændig af mod fremtidige sorger, kunne det drive hende ud på frustrationens rand, at hun havde tilladt sig selv at åbne op. Problemet med hende var, at havde hun først lukket nogen ind, tog de med det samme fast bopæl i hendes indre. *Find en stol, og smæk benene op*, kunne hun lige så godt have sagt. For det var sådan, det føltes. Folk flyttede ind, og det gjorde hende sårbar.

Verden var ikke længere bygget til, at man kunne overleve ved at være sårbar. De sårbare gik til i sjælelig smerte over alle dem, der ikke var længere. Det var en pinefuld sandhed, at hendes eget hjerte ikke lyttede til den slags advarsler. Reef havde været det første eksempel. På gode dage kunne hun finde passende forklaringer på, hvorfor hun lige netop havde tilladt *ham* at trænge ind gennem hendes barriere. Han havde trods alt insisteret på at redde hende, selv om han tydeligvis hav-

de tusind andre vigtige ting i sit eget liv. Den mission, han selv havde gang i, involverede helt klart ikke at have en fremmed teenagepige på slæb, men han havde ikke tøvet det mindste med at tage sig af hende.

På dårlige dage, som der var langt flere af, fortrød hun bittert, at Reef havde en plads i hendes hjerte. Som alle andre, Taeh havde elsket, var han forsvundet, og præcis som med hendes egen mor havde det været uforklarligt hvorfor. Smerterne, der fulgte med den slags hjertesorg, fandt også en stol og smækkede benene op i hendes indre. Som sorte skygger sad de side om side med de mennesker, hun så inderligt havde elsket, og sendte mørke, kølige stråler ud i hendes væv.

Og så var der *ham*. Rio. Tåbeligt og fuldstændig uforsigtigt havde hun låst hjertet op, åbnet døren til sit inderste rum og bedt ham finde en plads. Ved siden af alle de andre. Herefter var der ingen vej tilbage. Ingen af dem, hun havde elsket, fandt nogensinde udgangen. Uanset om de havde svigtet hende. Som regel fandt Taeh en grund til, at det nok var hendes egen skyld.

Til sit eget forsvar fortalte hun sig selv, når hun endnu en gang klandrede sig for at have lukket Rio ind, at han havde været den insisterende. Hun *havde* faktisk forsøgt at holde ham en armlængde væk.

Uden held tydeligvis. For nu stod han der foran hende i sin sorte klædedragt og med det rødbrune hår hvilende på skuldrene, mens han utrætteligt forsøgte at tvinge hende til at aflære nogle af sine overlevelsesstrategier fra dengang, ørkenjagt uden for Dustville og sorte storme var hendes hverdag.

“Jeg siger ikke, at nogle af dem ikke vil virke for dig,” sukkede Rio, efter Taeh endnu en gang vendte tilbage til de bevægelser, der var så indgroede i hendes væsen.

“Fint.” Taeh snerpede munden sammen, så han forhåbentlig ikke opdagede, hvor meget det fyldte, at han ikke var tilfreds. Eller hvor ondt det gjorde at skulle aflære alt det, hendes far havde brugt hele hendes liv på at træne hende til. “For jeg kommer aldrig til at blive præcis som jer!”

“Jeg siger bare, at gruppen er nødt til at kunne regne med, hvordan du reagerer.” Han kørte begge hænder gennem det lange hår og åndede ud i et dybt suk. “Vores styrke ligger i, at vi er synkrone. Jeg er aldrig det mindste i tvivl om, hvordan gruppen opfører sig under pres.”

“Hvis du havde forestillet dig, at jeg uden videre kunne lære at være Salamander på få uger ...” Hun pustede et par gange, før hun fortsatte. “I har brugt hele jeres liv på at lære det.”

“Hey! Mitescere nunc, Taeh.” Rio tog et skridt nærmere.

“Du skal ikke bede mig om at være rolig,” hvædede hun og blev pludselig i tvivl om, hvor al den vrede kom fra.

Det var trods alt hende, der havde bedt om at blive en del af deres forsvarsværk. Rio havde udelukkende stillet sig til rådighed. I virkeligheden var det måske hende selv, der havde forestillet sig, at hun kunne blive Salamander på få uger. Utålmodigheden over tiden, der bare gik, uden hun på nogen måde nærmede sig Rios niveau af perfekte, glidende bevægelser, mens dage blev til uger, og Gaias Disciple blev mere og mere magtfulde på den overflade, hun engang havde kaldt sit hjem.

“Kom her.”

Ufortrødent fortsatte han hen mod hende, trods hendes på ingen måde imødekommende ydre. Knoerne mistede farve og blev helt hvide i hendes sammenpressede næver, der hang tunge ned langs siden i helt stive arme.

Hans varme hånd mod hendes lænd sendte en behagelig sitren gennem kroppen, mens han forsigtigt trak hende ind til sig. Fingrene løsne sig fra deres knyttede tilstand, og hendes arme løftede sig automatisk op og lagde sig om hans ryg. Varme strømmede rundt i hendes blodbaner og sendte en behagelig rødmen op i kinderne. Hans finger gled langs hendes kæbe, ind over hagen, til den forsigtigt snittede hendes underlæbe. Taehs læber skilte sig en smule i ren forventning. Kysset ramte fugtigt og kælent i det samme. Tungen legede kildende med hinanden. Døren til hjertet åbnede på vid gab, blottet og klar til næste uundgåelige smerte.

“Undskyld.” Hun trak sit ansigt en smule fra hans, så de kunne få øjenkontakt. *Jeg er ikke forelsket. Jeg er ikke forelsket.* Hun lod blikket glide over konturerne af hans ansigt.

“Glem det,” hviskede han og sendte hende et af sine sædvanlige skæve smil, før han kyssede hende igen. “Jeg presser dig for meget. Efter alt, hvad der er sket, burde du måske også give dig selv lidt tid til ro, inden vi fortsætter.”

“Der er ikke tid til ro.” Hun sænkede brynene.

Ro og Taeh var absolut ikke bedste venner. Ro betød tanker, og tanker betød, og alt, der var sket, havde mulighed for at komme op til overfladen og gøre ondt. Nætterne gav hende rigelig mulighed for den slags. Hvor meget hun havde sovet i ugerne efter oversvømmelserne og Lens død, kunne tælles på meget få fingre. Enten lå hun lysvågen og stirrede op i det flisebeklædte loft, med tankerne om, hvad hun kunne have gjort anderledes, snurrende i hovedet. Eller også sendte drømme hende ind i fortidens rædsler og lod hende gennemleve alt det, hun forsøgte at fortrænge.

“Hvis du siger det.” Rio løftede afværgende hænderne i luften.

“Det gør jeg,” svarede hun og puffede ham kærligt i brystet, men hårdt nok til, at han måtte tage et skridt bagud. “Vis mig det igen.”

Uden at protestere bevægede Rio sin krop i de dansende bevægelser, der på en og samme tid virkede skrøbelige og fulde af styrke. Tørklædet, der hang løst om hans hals, bugtede sig ud fra ham ved hver bevægelse. Med en let bevægelse satte han pludselig af fra jorden, løb halvvejs op ad væggen og landede i knæ med den ene hånd mod gulvet. Alt sammen med så få lyde, at ingen, der ikke så ham, ville ane, at han klatrede rundt et sted i nærheden.

Den slags ville Taehs krop aldrig gå med til at kunne. Godt nok var hun både stærk og hurtig, hvis hun selv skulle sige det, men hendes bevægelser var tungere, og hun besad på ingen måde Rios elegante energi. *Din krop er skabt til overlevelse, Taeh*, som hendes far ville have sagt. Hvis man da lige fraregnede det faktum, at hun stadig ikke mestrede evnen til at lukke hjertet af. Hvis noget en dag skulle slå hende ihjel, var hun overbevist om, at det ville blive det.

Nogle dage ønskede hun, at det allerede havde slået hende ihjel. Uanset hvad der fandtes efter døden, ville det på mange måder være en lettelse at slippe for det, der fandtes her på Jorden.

Mærkeligt nok var det, der holdt hende i live lige nu, også det, der sommetider gav hende lyst til ikke at være her mere. Paradokset i ikke at kunne holde ud at være til i en verden, hvor hun havde mistet så mange, men samtidig have en brændende lyst til at eksistere, så hun stadig havde muligheden for at genfinde dem, der ikke var beviseligt døde, gjorde hende til en omvandrende selvmodsigelse.

Lige nu var der bare stilstand. Måske var det i virkeligheden det

allerværste sted at befinde sig. Beslutningen om, hvornår eller hvorvidt der overhovedet skulle ske noget, var ude af hendes hænder, og ingen andre virkede til at have travlt med at afgøre noget som helst. Ikke engang beslutningen om, hvornår hun for alvor kunne træde ind i De Sorte Salamandre, kunne nogen give hende et endeligt svar på.

Tøjet havde hun fået ret hurtigt. Det var åbenbart første og nemmeste skridt i retning af at træde ind i gruppen. Rio havde som det første, efter de ankom til Civitas Populi og var kommet sig over det yderste lag af chok over Disciplenes angreb på Libertas, leveret bunken med sort tøj og fjernet alt andet.

Ritualet, der skulle indvie hende, var der ikke sat dato på. Selv Rio var vævende og uklar, når hun spurgte til det. Tatoveringen af salamanderen hen over brystet, som det endegyldige symbol på hendes tilhørsforhold, manglede hun stadig.

Tiden i Civitas Populi havde allerede været for lang. Naivt havde hun troet, at de ville lægge planer, så snart de var ankommet. Hvis hun havde haft kommandoen, var det det, de havde gjort. Jo længere de ventede, jo længere tid havde Gaias Disciple til at fortsætte med deres sindssyge regime. Og jo længere tid gik der, før hun kunne gense Reef og Alex. Hvis hun nogensinde fandt dem. De dage, hun turde være helt ærlig mod sig selv, blev hun overstrømmet af erkendelsen af, at det nok aldrig ville ske.

Lige nu brændte hun efter at komme videre. Gøre noget. Stilstanden hernede gav alt for meget tid til de ting, hun frygtede; minder, skyldfølelse og forelskelse.

KAPITEL 3

ØJE FOR ØJE, TAND FOR TAND

20 dage tidligere Alex

Han kunne tydeligt huske synet af kuplen første gang, han havde stået under dens hvælvede loft. Algevandet, der lå som en blød bevægelig hinde i glasset, fik solens stråler til at skifte farve, inden de nåede ned til ham. Eventyrligt. Det var, hvad han havde tænkt. Øjeblikket lå stadig frisk i hans hukommelse. Ovenikøbet havde grøn været en passende farve til alt det, der blev lovet. Håbets farve. Den Alex havde virkelig været håbefuld. Den nye Alex ville kalde ham naiv, men der var alt for mange tidspunkter, hvor han kom til at ønske, at han kunne vende tilbage.

Nu mindede den grønne farve ham mest om et tungt låg af råd og lidelse. Alex slog blikket ned og fokuserede i stedet på sine hænder. Den ene bevægelig, hudfarvet og med et tykt lag jord under neglene. Den anden som en blank metalafrundning på hans håndledsstump. Selv om hånden stadig insisterede på, at den fandtes. Der gik ikke en dag uden fantomsmerter.

Heldigvis var det ganske sjældent, at Disciplene overhovedet tillod ham at befinde sig på level 0. Desværre vidste han af bitter erfaring, at når de endelig sendte ham derop, bragte det sjældent noget godt med sig. Kroppen gik altid i en eller anden form for alarmberedskab, når han nærmede sig stueetagen i New Hope City. Gammel vane kunne man vel kalde det. Denne gang kunne han dog berolige sig med, at han ikke selv var i fokus.

Området for hans slags var fjernest fra begivenhederne. Alex gættede på, at det ikke længere var nødvendigt for sådan nogle som ham at blive mindet om konsekvenserne ved at træde ved siden af. Ingen af dem, der sad på stolerækkerne omkring ham, var i tvivl om, hvad det ville sige at komme i unåde hos Disciplene og præsident Green. Deres ar eller manglende lemmer fortalte historien om, hvad de havde oplevet, inden de var endt med at arbejde i bunden af kuplen som ham selv. Til gengæld måtte de heroppe finde sig i at være lænket til hinanden som én lang slange af forkrøblede undersåtter, der med nød og næppe var blevet taget til nåde af deres barmhjertige leder.

I dagens anledning bar hun sort. Alex kunne ikke huske nogensinde at have set hende i andet end grønt og gråt. Præsident Green havde gjort det til sit varemærke altid at gå i de gaianske farver. Indtil nu. Jakkessættet sad upåklageligt om hendes smalle figur. Furerne i ansigtet var blevet tydeligere, siden han så hende første gang på kasernen, men udtrykket var nøjagtigt det samme. Stramt. Målrettet. Følelsesfernt. Læberne funkede i den genkendelige knaldrøde farve, og det grå hår var trukket tilbage i en lav knold. I spotlyset blinkede det gyldne hånd- og klodeemblem på hendes revers ud mod forsamlingen.

Som om de bare var en del af dekorationen, skænkede hun ikke et

eneste blik til staklerne, der hang slappe på søjlerne omkring hende. Det var ikke mere end et par minutter siden, at deres desperate bevægelser havde fået Alex til at se op mod det algegrønne tag i stedet. Han havde ikke kendt dem. Men han kendte deres grund til at hænge, hvor de gjorde. For en måned siden havde han troet, at det var der, han selv ville ende. Sommetider var det svært at afgøre, om det i virkeligheden havde været en bedre løsning. Tankerne om hævn for alt, hvad der var sket, buldrede stadig løs i hjernen, men fra bunden af kuplen virkede det som en umulig opgave nogensinde at nå videre med de planer. Var han heldig, kunne han stige i graderne og komme et par niveauer op. Væk fra den friske muld og måske få et job i service. Men han ville aldrig komme helt op igen. De ville aldrig stole nok på ham til at lade ham gå frit omkring på etagerne over jorden.

Mikrofonen afgav en skarp, skrattende lyd, idet den blev tændt. Præsident Green trådte nærmere kanten af scenen og så et øjeblik ud over mængden af uhyggeligt stille mennesker, før hun gik i gang. Alle var til stede. Det var der blevet sørget for. Også hans forældre. Et eller andet sted i menneskehavet sad de og skjulte sig. På intet tidspunkt i de mange uger, han allerede havde været tilbage, havde de henvendt sig. Årsagen kunne selvfølgelig være, at de var blevet nægtet det, det kunne han ikke udelukke, men inderst inde kendte han det rigtige svar. De havde valgt ham fra.

Allerede ved beslutningen om militærtjeneste havde Alex' far ikke skjult sin enorme misbilligelse. Nu, hvor han var stemplet som desertør og endt i den absolut laveste del af samfundet, måtte skuffelsen være altoverskyggende. Havde han kun haft sin mor, kunne der måske have været tale om en form for forsoning, men Alex' far gik ikke ind for

den slags. Tog han ikke meget fejl, ville hans far have foretrukket, at Alex var endt på søjlerne, som de stakler, der lige nu hang livløse og udstillede på hver side af præsident Green. Så havde hans søn været et afsluttet kapitel.

“Gaias velsignelse,” lød præsidentens stemme gennem kuplen. Et billede af hende tonede i det samme frem over loftet.

Kvalmen overmandede Alex i samme øjeblik. Det gjorde den altid, når hun blev blæst op i overstørrelse. At se hende sådan gav ham altid oplevelsen af, at hun kom for tæt på. Som dengang i lejligheden, hvor hun havde taget hans sidste håb fra ham. Stædigt tvang han galden tilbage i maven med et lavt støn.

“Vi er i en forandringstid,” fortsatte hun. “Forandring først og fremmest, fordi vi har gang i den mest omfattende omlægning, det amerikanske samfund nogensinde har set. Aldrig før er så store skridt blevet taget for at sikre befolkningens overlevelse. Aldrig før har et land ændret modgang til medgang på så vellykket en måde.”

Alex pressede læberne mod hinanden. *Store skridt*. Kun han kendte den grusomme sandhed, der skjulte sig bag de ord. Ingen andre blandt de tilhørere havde den fjerneste ide om, hvad der foregik uden for deres kuppelsikrede hjem. På nær præsidentens nærmeste.

“I kan være umådeligt stolte af jer selv.” Præsident Green sendte et anerkendende nik mod publikum. “Uden jeres samarbejdsvilje og opofrelse stod vi ikke her i dag.” Klapsalver fyldte rummet et kort øjeblik. “Men,” afbrød hun med den ene hånd i vejret. “Forandring også, fordi kræfter uden for vores kontrol insisterer på at bekæmpe den fremgang, vi har slidt for.”

Et svagt sus af mumlende stemmer flød gennem rummet. Ånde-

drættet stoppede øverst i halsen. Det her var nyt. Præsidenten havde aldrig talt om fremmede kræfter. Medmindre man medregnede Nykristne og alle de andre, der gik det mindste imod Disciplenes stramme regelsæt og enten var endt med en hængning eller i Camp Zero, var der intet, Alex kendte til, der passede i den kategori. Og hvorfor overhovedet nævne det? Ingen her havde muligheden for at træde uden for kuplen og opdage det på egen hånd.

“I tider som disse, hvor fjender forsøger at stoppe vores nye udvikling, er der intet vigtigere end vores sammenhold. Disse udefrakommende individer vil os det ikke godt. Men vi vidste, at det ville ske før eller siden. Vi ved, at Herren bryder seglene et for et, og at kaos og ufred følger med.” Alex bemærkede hendes knyttede næver stramme sig. “Jeg står her for at fortælle jer, at så længe I har mig, har I sikkerhed! New Hope City og resten af vores kuppelbyer er beskyttet under min befaling. Husk på: Vi er det sande folk. Gaias frelsere. Bekæmper vi dem, der vil forhindre en frodig ny jord, sikrer vi også vores plads i himmeriget. For Jesus har sagt: *Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene.* Udefra som indefra kan vi møde disse fjender. Vogt jer for dem. Se dem. Angiv dem. Slå dem ned! Kun sådan kan vi sikre Gaias beståen og himmerigets åbne arme, når det sidste segl brydes.”

Alex løftede igen blikket og så mod præsidentens gigantiske ansigt på kuppelloftet. Han kendte udmærket hendes valgte citat. Matthæusevangeliet kapitel 5. Han havde terpet, til hjernen brændte sammen, i flere måneder efter præsident Greens besøg på Harold E. Williams' kaserne. Derfor vidste han også, hvad hun havde udeladt. *I har hørt,*

at der er sagt: Øje for øje og tand for tand. Men jeg siger jer, at I ikke må sætte jer til modværge mod den, der vil jer noget ondt. Flere af de tilhørerne måtte vide det samme, men Alex vidste også, at Gaias Disciple var kendt for at plukke de passager fra både Det Gamle og Det Nye Testamente, der gavnede deres dagsorden. At vælge et citat så tæt på netop den passage, kun for at undlade at sige dét også, var en klar besked i sig selv; *sæt jer til modværge.*

Præsidentens spiddende blik afslørede intet, men Alex vidste nok om hende til at være sikker på, at alle ord fra hendes mund var velvalgte. Enten havde noget skræmt hende nok til at frygte sin position, eller også ønskede hun at fylde nok frygt i befolkningen til at undgå flere frafald som dem, der hang på stolperne omkring hende. Hvad end det var, skyede hun ingen midler for at opnå målet om befolkningens fulde underkastelse.

Et enkelt lille fnys undslap hans læber, og med det samme følte han blikket fra en nærtstående gaiansk vagt brænde på sit ansigt.

“Vi står lige foran en ny begyndelse,” fortsatte præsidenten. “Apokalypsens fire ryttere har for længst lavet hovspor på vores tørre Gaia. Hungersnød, fjendskab, død og falskhed bragte de med sig. Som det står skrevet, bliver seglene brudt et efter et, og snart står vi over for den endelige dom. Kun de sande udvalgte holder ud.”

Hun gav ham kvalme, og dog følte han for første gang siden deres første møde på kasernen et uønsket fællesskab med den iskolde kvinde på scenen. Den del gav ham også kvalme. Alligevel kunne han ikke ryste det af sig. Præsident Green havde haft ret i én ting: *Øje for øje, tand for tand.* Yaril skulle bøde for det, han havde gjort. Intet kunne få Alex til at vende den anden kind til. For meget var sket til, at det kunne

tilgives. Om det var det sidste, han gjorde, skulle han have fat på Yaril og slå ham ihjel.

METTE ENGEL-HOLM

Mette Engel-Holm debuterede i 2022 med dystopien “Sort storm”.

Hun holder meget af at skrive i de fantastiske genrer, hvor man kan lege frit med de universer, historierne foregår i.

Mette er uddannet dansklærer og har, siden hun blev uddannet, arbejdet med børn med særlige behov, hvilket også smitter af på nogle af de karakterer, hun skriver om i sine historier.

IG: [@forfatter_m.engelholm](#)

FB: facebook.com/forfattermetteengelholm